

(המשך מעמוד 37)

אהר. אני יודעת, זה נשמע נדוש. אבל אני, שעברתי כליכר הרבה, יודעת עד כמה זה נכון.

גם היום אומנם קשה לי ליצור קשר עם אנשים. הרבה פעמים אני עומדת בצד ומרגישה לא-שייכת, לא מתעניינת בשיחות שנראות לי שטרי תיות. למדתי גם לראות את הצד האנרטי באנשים. את הצד היפה. למדתי לאהוב. וזה לא היה קל, ללמוד את זה... לפעמים כשאני מרגישה מוקפת באנשים, אני לוקחת את המכוננית ונוהגת לבדי לטבע. לנופים, למרחבים. זה המיפלט שלי, המקומות הריקים מאדם. כשאני רואה את השמיים הכחויים. את המרחבים הירוקים, נדמה לי שהעולם לא גרוע כליכר. כוח הטבע

"את הנאב, את השימחה ואת האהבה אני מרגישה דרך המחול"

הטוהר תמיד יהיה חזק יותר מטבע האי דם המושחת. אנה אומרת שהיא שור נאת להיות מוקפת באנשים.

היא אכן היא מוקפת באנשים גם בזמן הריקוד? נכון, אבל אני לא מרגישה שה בהם, על הבימה אני מרגישה לבד...

שם. על הבימה, אני נוגעת כאילו היים. זו נקודת-המיפגש ביני לבין אלוהים. אולי כך מרגיש אדם רתי בתפילה?

ועוד על הרגשתה בריקוד: "אני אוהבת דרך המחול. את הכאב ואת הצער, את השימחה ואת האהבה, אני מכירה בריקוד."

"אחרי ריקוד אני מרגישה כמו אחרי מיקלחת, כאילו יצא ממני כל הדיילכלוך. פעם רקדנו בלהקה את הריקוד ד' אמות. ריקוד המספר על חייו של אדם, החיפוש המתמיד אחרי האושר והאכזבות שבחיים."

"באותה תקופה נפרדתי מבני. בכל פעם שהייתי רוקדת את הריקוד הזה, היה קטע שהייתי מתחילה לבכות בו. ככל שהבכי גבר, כך רוקדתי טוב יותר."

כרקדנית ישראלית נמצאת אנה בפסיגה, הפיסגה, במיקרה זה, היא לרקוד באחת מלהקות המחול הטובות בארץ, ולהשתכר 600 שקלים בחודש. לא קל להסתדר עם סכום כזה. בחוץ לארץ הפיסגה נראת אחרת. הן מבחינה כלכלית, הן מבחינת היכולת להתפתח בריקוד.

"אני יכולה להרוויח בחו"ל המון כסף, המון" ובאותה נשימה: "בשום פנים לא ארד מהארץ! אני קשורה לארץ, וגם אם ארצה, לא אהיה מסוגלת לחיות בחוץ-לארץ!"

אייאפשר לרקוד כל החיים. בגיל מוקדם יחסית חייבים לפרוש.

"אני לא רוצה לחשוב על היום ש'אצטרך להפסיק לרקוד. זה יהיה כש'בילי אסון; כאילו יקטעו לי את הרגליי: מה שבטוח — תמיד אתעסק באי מנות. את העולם אייאפשר לשנות, אי כל בעזרת האמנות אפשר להוסיף לו נקודות-אור. כתמים קטנים של ורוד"

לפעמים. כך מספרת אנה, היא יושבת וחולמת. הייתי רוצה לעצור את הזמן, אני מרגישה שהזמן דוהר. לא מספיקים לעשות כלום. רק פסיקים קטנים כמה שמתכננים. במהירות רבה מדי ההווה והעתיד הופכים לעבר מיטוטשטש. אחרי הדברים האלה, היא שותקת.

רקות אחרות חולפות ואו היא אומרת בקול שקט: "החלום האמיתי שלי, מה שאני באמת רוצה, זה דבר פשוט הרבה יותר: לקום מחר בבוקר עם חיוך על הפנים."

שידור

צל"ש

לא עמד בקצב

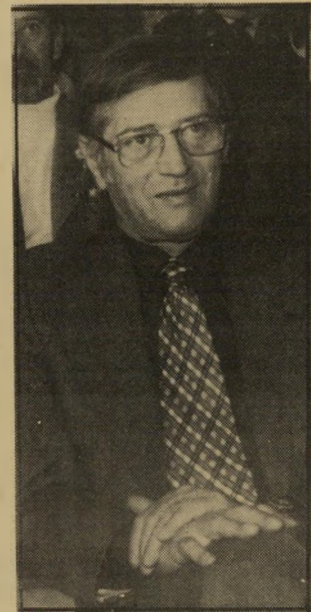
לשני הפוליטיקאים, עוזי ברי עב, מוכ"ל מיפלגת-העבודה, ורובי ריבלין, חבר תנועת-החרות, על קטעי חיקוי מצוייני-של שיר הבטלנים שהציגו לכבוד טרי קולק. ברעם בלט בחוסר הקצב שלו, לעומת ריבלין, שפיזז על הבימה כמו זמר מלידה.

גם לשלמה ניצן, ששר לקר לך שיר-ערש ביידיש ברגש רב, תוך כדי כריעת כרך למרגלותיו.

המחווה המיוחדת שעשתה הטלוויזיה לטרי קולק, ראש עיריית-ירושלם, לים, אורגנה כך שלא היה מנחה אחר, אלא כל משתתף העביר את המיקרופון לזה שאחריו, כשהוא גם מציג אותו. שלמה ניצן היה ברשימה אחרי חיים הרצוג, נשיא-המדינה. כשהבחין בפרט זה, חשב שזה לא יהיה נאה שנשיא המדינה יציג אותו, ולכן ויתר על העברת המיקרופון וניגש בעצמו אל הבימה.

גילה את הרצוג

לדליה יאירי, עורכת יומן השבוע של קול-ישראל, על תוכנית

מראיין פינסקר זיכרונות

מרתקת של היומן. הפעם הוקדש רוב היומן, המשודר ביום-השבת, לציון 20 שנה למלחמת ששת-הימים. יאירי בחרה, בין השאר, להפגיש כאולפן את חגי פינסקר ואת חיים הרצוג.

פינסקר היה בתקופת ששת-הימים מנהל מחלקת-החדשות של קול-ישראל, והיה זה הוא שגילה את הרצוג וביקש ממנו להיות הפרשן הצבאי והמדיני של הרדיו, בתקופת-ההמתנה הארוכה שלפני המלחמה, ובתקופת המלחמה עצמה.

הרצוג הוא שהרגיע את עם ישראל כאותם הימים. בשידור ניום השבת סיפר הרצוג סיפורים מהתקופה, כשי פינסקר מראיין אותו.

מאחורי המיקרופון

ושבו עוז ופרס

גידעון לביארי, מנהל-הרדיו, החליט השנה לצייין באופן שונה את שבוע הספר העברי, הנפתח בשבוע הבא.

שבוע הספר יצויין ביום-שידורים מיוחד, שבו יישבו מאחורי המיקרופון סופרים ומשוררים, וידברו לאורך כל היום על הדברים המעסיקים אותם כאזרחי-המדינה, ולא על ספרות.

עיריית בויאירי, העורכת והמפיקה של יום-השידורים המיוחד, דיברה עם כל אחד מהסופרים ומהמשוררים,

לא לשדר כדורסל

סרטו של אורי גולדשטיין על השטחים הכבושים, ששודר כיומן בלידה-שבת, ממשיך להכות גלים גם במערכת-החדשות של הטלוויזיה.

הסרט היה מוכן לשידור ימים אחרים לפני המועד. יעל חן, עורכת היומן, התקשרה ביום השני לפני שבוע עם יאיר שטרן, מנהל חטיבת-החדשות, וביקשה שיראה את הסרט. שטרן צפה בו ואישר אותו לשידור.

ביום השלישי דיברה חן עם חיים יבין, מנהל-הטלוויזיה, וביקשה גם ממנו שיצפה בסרט. יבין אמר שלא יספיק, וביקש שייעקב אחימאירי, עורך מבט, יצפה בסרט במקומו.

אחימאירי צפה בסרט וביקש להוציא מתוכו כמה קטעים קטנים. ביום החמישי התקשר אורי סורתי, מנכ"ל הרשות, עם חן וברי קש גם הוא לצפות בסרט. אחרי הצפייה, ביקש להוציא מתוכו שני קטעים.

פירת תבע להצמיד לסרט ויכוח שעוריייתי, שבו התמודדו רחבעם זאבי, איש היומן הקיצוני-יקיצוני, עם ח"כ בנימין כנאליעזר, אדם בעל דיעות מטושטשות ומתחלף פות לסרוגין. היה זה ויכוח עלוב, בהשוואה לאותו הוויכוח שהתנהל בטלוויזיה בין אלופי ששת-הימים כתוכנית מוקד. כשזאבי עמד מול מתי פלד, שיש לו דיעות מנוגדות. כשפנה או המנחה אל זאבי, העיר יצחק רבין: "מצאת את מי לשיאול!"

אחרי השידור, ובעיקבות הסעי רה שהתחוללה במדינה, קרא יבין ליעל חן ולאורי גולדשטיין לכיר רור.

בישיבת כתבים שנערכה ביום השני בבוקר אמר יבין: "אנחנו לא יותר חכמים מן העם. יש דברים שאנשים לא רוצים לראות, ואנחנו לא נכריח אותם לראות דברים שאינם רוצים."

ראש הדוכנה, אהרד יערי, ראש הדוכנה לעניינים ערביים, ענה לו: "אני מציע שמעכשיו לא נראה גם מיש"

חיכה 10 שנים

יובל מסקין, המסקר עבור מאזיני קול-ישראל את אירועי פסטיבל ישראל, הצליח להגשים חלום. לדבריו, מאז היותו בן 10 הוא חולם לראיין את מיילס דייוויס, מהגדולים בנג'הג'אז בעולם.

בשבוע שעבר הצליח לקבוע ראיין עם דייוויס לקול-ישראל. אנשים, המכירים את המוסיקאי, הזהירו את מסקין שלאיש יש קפריזות. בעבר כבר

ושאלה את מי הוא ירצה לראיין באותו היום. כך אפשר יהיה לשמוע את יגאל מוסינזון מראיין את י"ר איגור-הגימ"לאים, את עמוס עוז מראיין את שימעון פרס, את שלמית לפיד ודויד גרוסמן מראינים את יצחק שמיר, ועוד.

במהלך היום יערוך קול-ישראל מישחקי-הדמיה, שבו יקבלו סופרים את תיקי-הממשלה ליריהם ויציעו הצעות משלהם לבעיות האקטואליות. בינתיים מורכב קבינט-סופרים זה מן הפרופסור מנחם פרי, שיקבל ליריו את תיקי-החניון; יהושע סנובל, שהיה שר-החוץ; ונעמי פרנקל, שתהיה שרת-הביטחון. השירים האמיתיים התבקשו להקשיב למישחק. עוד באותו היום: סופרי-ילדים יראיינו ילדים על החיים, ולא על הסיפורות.

ציפורים במתנה

יורם רותם, עורך מוסיקאלי ועורך-תוכניות במחלקת-הבידור של גלי-צה"ל, התחתן בשבוע שעבר במולטיטוב.

בין השאר עורך רותם את התוכנית ציפורי לילה. דודו טופז, המגיש ציפורי לילה מדי יום ראשון, לא יכול היה להגיע לחתונה של רותם, אבל לא שכח אותה. הוא שלח לזוג הצעיר כמתנה זוג ציפורים (זכרים), כסמל לתוכנית.

הבעל הציל

רונית ארבל, יחצנית, גילתה בשבוע שעבר לבעלה, אריה ברק, כי יש לה בעיה. היא אירחה את דייב סטיארט, סולן להקת יוריתמיקס, והוא ביקש ממנה שתקח אותו לראות אולפן-רדיו בישראל. היא שאלה את בעלה מה לעשות.

ברק פתר את בעייתה מייד. הוא סיפר לה כי באותו הלילה הוא עומד

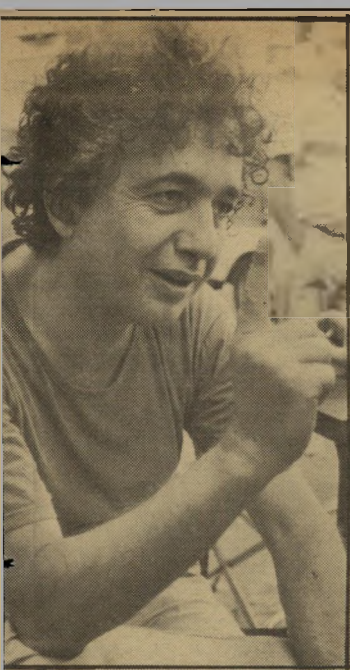
תיקון טעות בטעות

מייק הולר, כתב קול-ישראל לענייני מישפט, מסתובב בימים האחרונים בחצר הרדיו בתל-אביב כשכידו נייר. הוא מראה את הנייר כשימחה לכל הניקרה בדרכו.

הנייר הוא מיכתב. מיכתב רומה מקבל כל שדר וכתב בקול-ישראל לעיתים קרובות, בעצם בכל פעם כשהוא טועה בלשונו בשעת-שידור. את המיכתב כותבת דבורה שפירא, הממונה על העברית התיקנית ברדיו. בכל פעם שהיא שומעת מעל גלי-האתר טעות, קטנה כגדולה, היא טורחת לכתוב לטועה מיכתב, ובו היא מסבירה את טעותו ואת הצורה הנכונה שבה יש לומר את הדברים.

גם הולר קיבל מיכתב תיקון שבו נאמר: "אמרת בשידור, הייתי מבכר ל..." בעוד שהיית צריך לומר, הייתי מבכר ש..."

אלו כך היו נכתבים הדברים, לא היה הולר מתרוצץ ומראה את המיכתב לכל עובר אורח. אלא ששפירא טעתה בעצמה, וכתבה את המילה "מבכר" פעמיים באות קוף ("מבכר") תחת האות כף.

כתב גולדשטיין מחיקות

חקי-כדורסל שבהם ישראל מפסידה, כי גם את זה עדישראל לא רוצה לראות."

קרה לא פעם שהמראיין לא מצא חן בעיניו, והוא קם באמצע הראיון ועוזב את האולפן ואת המראיין הנדהם.

מסקין לא ויתר. הראיון נקבע לשיע מהמסיימת, דייוויס אחר בשעה וחצי. בסיום הראיון אמר דייוויס למסקין כי לרוע-המזל של המראיין והמראיין, היה זה הראיון הטוב ביותר שעשה בחייו, וביקש עותק מן הסרט המוקלט.

היתה ביום-השידור המיוחד שביתה ברדיו, והראיון לא שודר כלל. חלקים ממנו שודרו במיסגרת אחרת, ביום השישי האחרון.

ככרים פורשים

שלושה עורכים בכירים ברשת-אלף של קול-ישראל פורשים בימים אלה מתפקידם. הראשון הוא אמנון אחינעמי,

מגיש מסקין שביתות

הזכור למאזינים רבים מן התוכנית שלושה בסירה אחת. הוא ביקש לצאת לפרישה מוקדמת.

השניה היא העורכת מילנה צור, שביקשה לצאת לחופשה ממושכת מן הרדיו. השלישית היא אורה תמרי, שביקשה לעבור למחלקה אחרת בקול-ישראל.

עובדים רבים ברשת-אלף מתלוננים שאיבדו את המוטיבציה לעבוד, כי יחסי-העבודה עכורים, לא נעשות די תוכניות ודוקומנטריות במחלקה, ובכפרי קיומן רבים משודרת מוסיקה במקום תוכניות.

ברזמנית משודר ברשת-ג'ימי ג'ימי גל האומר: "משהו חדש ברשת-אלף."

שני פירושים שונים

חיים הרצוג, נשיא-המדינה, זכה הש"